

оповіданню другого періоду “Щастя”, де Київ постає не тлом, а героєм твору, що рухає сюжет. Характерним прийомом, що забезпечує багатшаровість зображення, є спогад.

Ключові слова: спогад, образ Києва, місто-палімпсест.

Анотація

В статті дан аналіз своєобразя образу Києва в розказах “Тук-тук”, “Семен Иванович Палеха”, “Счастье”, “Шурабура” Б. Антоненко-Давидовича. Установлено, що для произведений первого периода характерна трактовка темы, аналогичная трактовке другими прозаиками “Ланки”. Однако в произведениях Б. Антоненко-Давидовича Киев предстает городом-палимпсестом, где в современных картинах проступают картины древние, делая изображение более выразительным, индивидуализируя его. Значительное внимание уделено рассказу второго периода “Счастье”, где Киев предстает не фоном, а героем произведения, развивающим сюжет. Характерным приемом, обеспечивающим многослойность изображения, является воспоминание.

Ключевые слова: воспоминание, образ Киева, город-палимпсест.

Summary

The article deals with the peculiarity analysis of Kyiv image, in the stories “Knock-knock”, “Semen Ivanovych Palioha”, “Happiness”, “Shuraburia” by B. Antonenko-Davydovych. It is established that the urban theme in the first period story is shown like in other works by the “Lanka” writers. But in the works by Antonenko-Davydovych Kyiv is described like a city-palimpsest, where ancient picture are shown through modern ones making the image of Kyiv to be more individual and more expressive. Much attention is paid to the second period story “Happiness” in which Kyiv becomes a character that moves the plot. So the recollection is a characteristic device that ensures the multilayer picture.

Keywords: recollection, Kyiv image, city-palimpsest.

УДК 821.161.2

Гуляр Т.Б.,
аспірант,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ВАСИЛЬ ЗЕМЛЯК: ПРОЗОЛІРИЧНЕ ЗІЗНАННЯ КИЄВУ

У нашому літературознавстві вже досить давно фігурує поняття *ліричної прози* та відповідний термін, що охоплює переважно тексти середніх і великих епічних форм із відчутним ліричним струменем (оповідання, повісті, романи), хоч останнім часом заговорили вже й про малу ліричну прозу, маючи на увазі здебільшого “вірші у прозі” [3]. Цей літературознавчий оксиморон навряд чи вдасться “скасувати”, адже терміни також підлягають законові затуманення внутрішньої форми (О. Потебня). Тим більше, коли їх вживають понад століття. І все ж пояснимо свій підхід за допомогою історико-теоретичного екскурсу.

Термінологічна варіативність проросла з *художнього оксиморону* – назви Бодлерового циклу “Petis Poèmes am prose” (“Паризький сплін”, 1869). Українською мовою назву циклу перекладають як “Малі поезії у прозі” [7, 333; 2, 129–130; 1, 189–190]. І. Тургенєв, перейнявши цю форму, назвав її вже “стихотвореннями в прозе”. На той час первинне значення слова *поезія* як *літературна творчість* відходило на задній план, його давньогрецька “внутрішня форма” витіснялася такими

термінами, як *белетристика* (красне письменство), *художня словесність* тощо. Натомість *поезією* дедалі більше називали *віршовану мову*. Певним відбиттям, а можливо, й каталізатором цих процесів і була назва Бодлерового циклу. Тоді заголовок “Малі поеми у прозі” ще не зовсім утратив значення “малі художні твори у прозі”. Та й досі французька критика вибудовує таку, з нашого погляду, алогічну опозицію, як *поезія / роман* [4, 9]. Адже *роман* може бути і *віршованим*, та й зіставляти його логічніше з іншими жанрами (*повість, новела*), а не з типом письма (*поезія / проза*). І у працях вітчизняних ще часом плутають поезію з лірикою.

Поняття *поезії*, як і *віршів*, так і *прози*, пройшовши складну семантичну еволюцію, тепер стосуються переважно форми. Термін *вірш* має щонайменше шість значень, що теж небажано, тож ми вживаємо його лише в розумінні *закінчений віршований твір*. *Поезія* вже давно – не взагалі *художня література*, а *віршована мова*, тоді як *проза* – невіршована (“проста”) мова. З огляду на цю еволюцію, терміни *поезії у прозі* та *вірші у прозі* не прояснюють, а затуманюють суть позначуваних явищ. Адже *поезія* і *проза* тепер – суто формальні характеристики тексту, тож і названі словосполучення є вже навіть не оксиморонами, а катахрезами (затерті оксиморони, що втратили свою парадоксальність, як-от “урбаністичний пейзаж”).

Натомість у пропонуваному нами терміні *прозова лірика* (*прозолірика*) на перший щабель структурної ієрархізації виходить родово-змістове поняття лірики, на другому щаблі конкретизується форма її вираження на рівні виду (*проза*); і лише на третьому ведемо мову про жанри. А вони, як і інші жанри лірики, можуть бути найрізноманітніші, сягати навіть фольклорних джерел, оскільки за такого розуміння *прозової лірики* її хронологічні межі значно глибшають. Бодлер тільки актуалізував і зафіксував *художнім оксимороном* такий тип письма як не затиснуту в шори віршувальних канонів прозову форму вираження ліричного начала. Природно, що така форма існувала значно раніше, ще в усному побутуванні, та й згодом час від часу зринала в амплітуді канонізації / деканонізації аж до наших днів.

У довідкових виданнях є ще кілька тверджень, що викликають незгоду. “<...> Ліризм – одна з базових ознак української душі, що позначається на національній поезії. Терміном “ліризм” позначають також певний віршовий твір або сукупність творів, що відповідають високим естетичним критеріям, переважно невеликих за обсягом, але містких за полісемантичним змістом” [1, 403]. “Лірика – не синонім поняття “поезія”, вона наповнює його естетичним змістом, який можна назвати “аристократизмом духу”, що спонукає людський геній до досягнення ідеалів краси та істини” [1, 404].

Осягнення ідеалів, “аристократизм духу” тощо – не константні властивості лірики та ліричності, оскільки їх можна так само риторично застосувати і до епосу та епічності, і до драми та драматизму. Термін *ліризм* навряд чи може *позначати* твір чи сукупність творів. Ліризм може бути *притаманним* чи *властивим* їм або ні. Конкретнішими видаються підручникові твердження Г.Поспелова про потребу розрізняти епос, лірику і драму як літературні роди і епічність, ліризм та драматизм як види емоційної тональності. Відтак ліризм чи ліричність (суб’єктивність) може бути

властивий епічним та драматичним творам, епічність (панорамність, об'єктивованість) – ліричним та драматичним, драматизм (напруженість) – ліричним та епічним.

Видаються вразливими кілька підкреслених нами положень і в УЛЕ (стаття В. Хитрука): “ВІРШ ПРОЗОЮ, поезія в прозі – короткий ліричний твір, написаний прозою. В. П. має ознаки власне вірша: невеликий обсяг, особливий тип будови художнього образу, в основі якого лежить ліричне переживання, безсюжетна композиція, підвищена емоційність художньо-стильових засобів. Однак у В. П. відсутня звукова організація мови, хоч і простежується тенденція до ритмічної та фонетичної упорядкованості. В. П. є проміжною формою між поезією і прозою за тематично-стильовими і композиційними (але не метричними) ознаками. Тому його слід відрізнити від *вільного вірша*, ритмізованої прози тощо. За змістом В. П. – **“етюд з натури”, ліричний або філософський роздум** тощо” [7, 333].

Безсюжетних творів не буває взагалі, оскільки сюжет не зводиться до простої події, а в ліричному творі це може бути сюжетом розгортання почуття. Звукова організація художньої мови не може бути “відсутня” чи “присутня”, бо без неї художня мова не існує взагалі. Так звані *вірші прозою* навряд чи варто обмежувати “етюдами з натури” та роздумами: у нашому розумінні *прозової лірики* її жанри можуть бути найрізноманітніші, починаючи від фольклорних *замовлянь, заклять, голосінь, доброзичень* – і до релігійних та літературних *молитов, псалмів, ідилій, елегій, пасторалей, епіталам, епітафій, некрологів, етюдів, спогадів, монологів, діалогів, медитацій, думок* тощо.

Теоретичне осмислення *прозової лірики* на всіх щаблях її ієрархії тільки починається. Не кажучи вже про ілюстрацію конкретним історико-літературним матеріалом, з'ясування особливостей поетики і стилістики тощо.

В українській літературі лірика і ліризм посідають провідне місце від давнини до сучасності. А прозову лірику знайдемо в письменників різних стилістичних уподобань і генерацій, як-от В. Стефаник, М. Черемшина, Дніпрова Чайка, М. Коцюбинський, О. Кобилянська, Г. Хоткевич, Г. Косинка, В. Земляк, Є. Гуцало, В. Затуливітер, В. Кордун, Ю. Гудзь, Н. Гончарук та ін.

У міру наближення до сучасності й дедалі більшої урбанізації поступово нарощується і “міський” репертуар прозової лірики. Проілюструємо це на прикладі “Діалогу з містом” Василя Земляка. До збірки “Чарівний кінь” (1978) упорядник Б. Комар вмістив твори, що за життя автора не виходили окремим виданням, – кіноповісті, оповідання, вірші. Наприкінці розділу “Оповідання” – підрозділ “Маленькі оповідання” (в анотації російською мовою їх чомусь названо “маленькие новеллы”). Це типовий випадок у видавничій практиці, коли до новел відносять усе, що не зовсім схоже на традиційні оповідання. Наприклад, “Intermezzo” М. Коцюбинського – не новела, а прозова лірична поема; до новел відносять і прозові ліричні мініатюри В. Стефаника, такі як “Городчик до Бога ридав” та ін. І в даному разі то все-таки маленькі оповідання, але кілька з них належать до прозоліричних мініатюр (“Ялинка”, “Бузок”, “Діалог з містом”). З огляду на тему конференції, наведемо останню з них, підкреслюючи епітети та позначаючи скорочення ламаними дужками:

ДІАЛОГ З МІСТОМ

Уклін тобі, моє місто! І безкорислива любов моя. Але не чванься, не возгордися собою, не мірайся без потреби з іншими містами громадиною століть своїх, бо їхні жителі теж люблять свої міста не менше, ніж я тебе. Отож не будь до мене байдужим, бо я твій хоч і маленький житель, та без моєї любові ти тільки красиве, древнє, але неодоухотворене каміння на мальовничих пагорбах і кручах <...>.

Коли я ще не був твоїм жителем, а тільки вряди-годи навідувався у всяких мирських справах до тебе, то зупинявся в готелях, як усі приїжджі, і щоразу мусив заповняти осоружну анкету: хто, звідки, чому? Особливо дратувало мене останнє запитання: чи надовго приїхав? Пригадую, тоді саме цвіли каштани, і я написав у анкеті: “Навічно”, чим викликав жах і розпач серед служителів готелю. Виручив мене хіба що афоризм Анатолія Франса: “Всі поети народжуються у Франції, а помирають у Парижі”. Господарі готелю сприйняли цей афоризм у буквальному розумінні і надали мені (прозаїкові) кімнату, в якій я мав право, наперед заплативши за неї, вільно й безперешкодно померти.

Але хіба можна померти в Києві та ще під час цвітіння каштанів? Ніколи! Нізащо! Так я став твоїм старожителем.

Однак у кожного киянина є свій перебіг цієї проблеми, яка, проте, забувається на другий же день після її розв'язання і потім уже не має ніякого небажаного впливу на любов і приязнь до тебе. Бо ти справді для нас усіх найчудовніше, найкрасивіше місто в світі.

Степові пахощі гарячого хліба опівночі, коли місто спить...

Годинник з часом світу, і мирна мелодія над ним... Диво-Софія, немовби стомлена віками... Засумований на Володимирській гірці Мономах... Вогненний кінь Богдана, незримо прикутий до п'єдесталу...

Андріївський собор – шедевр Варфоломія Растреллі... Дві Аскольдові могили – одна на кручах, друга в театрі...

Міст Патона та інші мости через Дніпро-Славутич... Сам Дніпро, оспіваний у легендах та піснях... Чарівна Русанівка – київська Венеція... Гостинне метро для закоханих у зимову пору... Численні парки й сади...<...>.

Минуле сивіє щодня, а майбутнє твориться тільки в будень. Даруй мені, місто, але я найбільше люблю тебе в будень.

Вранці ти нагадуєш мені молоду людину, сповнену віри і снаги: в полудень ти скидаєшся на прифронтовий табір у якому для воїнів настає священний час обіду біля кашоварень; а ввечері я бачу, як ти трішки стомлюєшся за день, трішки старієш і мудрієш... <...>.

І без спеціального аналізу видно, що це – не оповідання, бодай маленьке, не новела, а прозоліричне послання з елементами оди, медитації, діалогу, зі своєрідною ритмомелодикою, тропікою, стилістичними фігурами тощо. Та все ж подамо “конспект” філологічного підходу, послуговуючись схемою аналізу ліричного твору, запропонованою А. Ткаченком [6; 7], водночас адаптуючи її до прозової лірики й, відповідно, опускаючи деякі позиції. Отже:

I. Генерика.

1. Літературний рід – лірика.

1.1. Різновиди роду:

1.1.1. З погляду виражального – автопсихологічна; медитативна;

1.1.2. З погляду тематики – урбаністична, культурологічна;

1.1.3. З погляду емоційної тональності – мажорна, піднесена.

2. Вид:

2.1. Прозова.

2.1.1. **Різновиди виду:**

2.1.1.1. З погляду стилю – неоромантична з елементами символізму та експресіонізму.

3. **Жанр** – послання.

3.1. **Різновиди жанру:**

3.1.1. **Загальнолітературні** – послання з елементами медитації, оди;

3.1.2. **Національні** (хронотоп столиці України 70-х років ХХ ст.);

3.1.3. **Стильові** (тут можна писати окрему статтю, побудовану на стильовому зіставленні з тематично спорідненими, але виконаними в інших загальностильових парадигмах творами, наприклад, модерністським тонічним “Весняним замовлянням” І. Драча “Київ з очима сонця і місяця” чи постмодерністським, теж тонічним, “Промовлянням до Києва з метою зведення рахунків” В. Неборака);

3.1.4. **Індивідуально-авторські** (те ж саме стосовно ідіостилів – окрема цікава тема для дослідження).

II. Оскільки це не поезія, а проза, то досліджуємо не метрику, а ритміку. Її особливості ілюструє й абзац, наступний після наведеного вище тексту:

Проте ти завжди подобаєшся мені / своїм прагненням до чогось, / своїми пориваннями, / своєю неспокійною душею. / То душа твоїх громадян, / які роблять тебе красивим і своєрідним, / трохи несхожим на інші великі міста світу. / То кияни і киянки, / які дарують тобі вогонь свого серця / і незрадливу любов свою.

Похилими рисками позначено паузи, що поділяють прозописьмо на фрагментовані ритмічні періоди. Вони не завжди збігаються з пунктуацією і надають текстові емоційної виразності, ритмічності (відносно однакова кількість найсильніших із погляду просодії словесних наголосів – 2, 2, 1, 2, 2, 3, 3, 2, 3, 2), а інверсована фраза останнього такту наближає його до ритму поезії. Так само, як і каскад називних речень посередині “діалогу” – з переліком знакових для Києва споруд, імен, творів, місць:

Академія наук, університет, пофарбований у традиційний колір...

Геніальна поезія Тичини, мужня проза Гончара...

Пісні Білаша, нев'янучі вальси Малишка і Майбороди...

Дивовижні полотна Глущенко і Кричевського...

Музей і пам'ятник великого Кобзаря...

Пам'ятник Лесі Українці Галини Кальченко...

Дніпровські далі, за якими теж далі...

Вибірковість цих атрибутів культури та пейзажів з погляду ліричного героя, що є тут alter ego автора, лапідарність переліку створює і візуальне враження вірша, принаймні верлібру. Та все-таки це – ритмізована проза, і дослідження всіх нюансів її ритму теж може бути предметом окремої статті.

III. **Фоніка.**

Твір написано з дотриманням законів евфонії, без нагнітання алітерацій, тоді як певні асонанси (на *і*) можна добачити, зокрема, і в щойно наведеному уривку.

IV. **Стилістика.**

1. *Денотація / конотація.*

1.1. Лексика переважно *нейтральна*, але є й стилістично *маркована* (не *возгордися* – церковнослов'янізм, ужитий тут з метою надання пересторозі урочистості; певну святобливість наратора підкреслює й фраза *навідувався у всяких мирських справах до тебе*), щедрі розсипи *топонімів*, *антропонімів*, кілька *етранжизмів* (*афоризм*, *шедевр*, *п'єдестал*) покликані увиразнити саме урбаністичну тему.

1.2. **Тропи** – **епітети** патетичного плану, виражені прикметниками, часто у найвищій формі порівняння, а також дієприкметниками, іменниками (див. підкреслення у наведених фрагментах); **порівняння**, у сполучниковій та безсполучниковій формах: *іноді просто мовчать, як Ярослав Мудрий у Софії; Вранці ти нагадуєш мені молоду людину, сповнену віри і снаги: в полудень ти скидаєшся на прифронтовий табір; без них ти всього-на-всього пам'ятник; **метафори** та **перифрази**: *Твої златоглаві дзвіниці колись зчиняли лемент лише тоді, коли помирав хтось із тих, кого ти не любило і хто тебе не любив, але вони мовчали, коли помирав хтось із тих, хто найбільше тебе любив, годував, зодягав, чистив од бруду і стояв вартовим на твоїх брамах* (оживлення, персоніфікація, та й увесь твір як мегаметафора-персоніфікація міста); **метонімії** та **перифрази**: *Ті мільйони безутомних рук, які творять твоє майбутнє, які підтримують у тобі дух не панського, не міщанського, а трудового міста. Вони годують, зодягають тебе, оновлюють тебе, будують усе нові й нові соти (стільники. – Т. Г.) в тобі, складають пісні про тебе, а іноді просто мовчать, як Ярослав Мудрий у Софії...*; **образи-алегорії**, **образи-символи**, **образи-емблеми** (перелік пам'яток, деякі, з них, як виявилось, плінні: *Прославлені на весь світ заводи – “Ленінська кузня”, “Арсенал”, “Більшовик”, “Червоний екскаватор”,* або навіть тлінні: *квіти глибокої, безмежної шаноби біля пам'ятника Володимиру Іллічу Леніну*, але такою була данина часові).*

1.3. **Стилістичні фігури**. Велика кількість **фігур патетики** (риторичні вигуки, запитання, звертання, ствердження, заперечення), **накопичення** (анафори, синонімічні підкріплення, полісиндетон), **уникнення** (називні речення, асиндетон), **конструкції** (інверсія); **афоризм** (сентенція А. Франса). Наявність цих фігур великою мірою зумовлює особливості стилю *послання*. І хоч у його назві автор вживає термін “діалог”, насправді весь твір є *монологом*, *апострофою*, риторичним звертанням до міста як до живої істоти.

V. Іконіка, ейдологія.

1. *Ключові образи* – ліричний герой і Київ (очима наратора).

2. Загальна образна структура вибудовується довкола цих ключових образів – патетично-піднесеного і мовчазливо-мудрого.

VI. Художня семантика.

1. *Основна тема* – тема міста. **Мотиви**: провінціал і місто, пам'ятки культури, історії, карби часу, шана до трудівників, єдність із природою, роздуми над долею цивілізації і місцем людини в ній тощо.

2. Провідну мистецьку *ідею* твору висловлено прямою мовою як риторичне ствердження: *ти справді для нас усіх найчудовніше, найкрасивіше місто в світі.*

VII. Формозмістова єдність.

1. *Композиція* твору – своєрідна монтажна “нарізка” стоп-кадрів упізнаваних місць і краєвидів Києва у супроводі замаскованого під діалог монологу гомодієгетичного наратора, що протиставляє себе ледь окресленій позиції байдужого і сірого міщанства; на цьому поступовому нагнітанні експресії будується й *сюжет* розвитку почуття, руху думки ліричного героя, що не має яскраво виражених *фабульних* стадій розгортання. *Художню мову* розглянуто у пунктах II–V. Усе це – **формальні проявники художнього змісту**, або ж **змістовна форма**.

2. *Тему, ідею, мотиви, тональність* також розглянуто в пунктах VII та 1.1.3; *фабула* нерозгорнута (приїзд провінціала до столиці), *колізії* швидше внутрішньо-інтелектуальні, спричинені *темою* роздумів. Усе це – **змістові прояви художньої форми**, або ж **формований зміст**.

3. **Формозміст** жанру *пошання* з елементами *медитації* та *оди* зосереджується тут на проблемах життя людини і світу, людини і міста, ролі столиці як осердя життя народу, його культури, історії, мистецтва, духовності.

4. Єдність, взаємозумовленість, взаємопроникнення змістових і формальних характеристик також уже частково проілюстровано. Усі **елементи форми** (монтажна *композиція*, символізація ключових образів, ряснота *риторичних фігур*, *епітетів* у суперлативі, *евфонічна ритмомелодика* тощо) увиразнюють, підкреслюють ідею любові до столиці України. А художній **зміст** (суб'єктивно-ліричний, хоч і з елементами епічності як панорамності погляду) знаходить вияв у названих і не названих тут його *проявниках*, або ж *елементах форми* (прозовому, доволі ритмізованому тексті, твореному за допомогою великої кількості стилістичних *фігур патетики, тропів, топонімів, андронімів, культуронімів, пейзажних локусів* тощо).

То все ж таки, **лірична проза** чи **прозова лірика**? У першому формулюванні родовим поняттям виступає **проза**, а означення **лірична** постає як видове уточнення. Але надання прозі статусу роду неправомірне, оскільки це ознака типу письма, будівельного матеріалу тексту (поезія і проза – не роди, а види). І навпаки, у пропонованому формулюванні **прозова лірика** родовим поняттям лишається **лірика**, а уточнення **прозова** постає як видове уточнення. Залежно від того, яке слово посідає основну позицію, змінюються означник і означуване, а відповідно – об'єкти дослідження. Термін **прозова лірика** акцентує на **ліриці** в її прозовому інваріанті, а **лірична проза** – на прозописемі в його ліричній видозміні; у першому випадку актуалізується входження у текст через формований зміст, у другому – через змістовну форму.

Література

1. Літературознавча енциклопедія : у 2 т. / [авт.-укл. Ковалів Ю. І.]. – К. : ВЦ “Академія”, 2007. – Т. 1. – 608 с.
2. Літературознавчий словник-довідник / [за ред. Р. Т. Гром'яка, Ю. І. Коваліва, В. І. Теремка]. – К. : ВЦ “Академія”, 2006. – 752 с.

3. Табакова Г. І. Ліричний суб'єкт малої прози Ольги Кобилянської / Г. І. Табакова // Літературознавчі студії. – К. : Видавн. Дім Дмитра Бураго, 2009. – Вип. 23. – Ч. 1. – С. 391–395.
4. Тодоров Ц. Поняття літератури та інші есе ; пер. з франц. Є. Марічева / Ц. Тодоров. – К. : Вид. дім “Києво-Могилянська академія”, 2006. – 162 с.
5. Ткаченко А. Мистецтво слова : вступ до літературознавства / А. Ткаченко. – 2-е вид. – К. : ВПЦ “Київський університет”, 2003. – 448 с.
6. Ткаченко А. Філологічний аналіз та інтерпретація у вимірах поетики/стилю / А. Ткаченко. – К. : Інститут філології КНУ, 2008. – 20 с.
7. Українська літературна енциклопедія. – К. : Гол. ред. УРЕ ім. М. П. Бажана, 1988. – Т. 1. – 536 с.

Анотація

У статті запроваджено новий термін **прозова лірика (прозолірика)** стосовно прозових ліричних мініатюр, які в українській терміносистемі мають кілька означників – *вірші в прозі, вірші прозою, поезії в прозі*. Запропоновано також розрізняти прозову лірику і ліричну прозу. Термін **прозова лірика** акцентує на **ліриці** в її прозовому інваріанті, а **лірична проза** – на прозописьмі в його ліричній видозміні; у першому випадку актуалізується входження у текст через формований зміст, у другому – через змістовну форму. Термінологічні пропозиції проілюстровано аналізом прозоліричної мініатюри Василя Земляка “Діалог з містом”.

Ключові слова: лірика, проза, поезія, прозова лірика (прозолірика), філологічний аналіз.

Аннотация

В статье вводится новый термин **прозаическая лирика (прозолирика)** применительно к лирическим миниатюрам в прозе, имеющим в украинской терминотерминосистеме несколько означивающих – *стихи в прозе, стихи прозой, поэзии в прозе*. Предлагается также различать прозолирику и лирическую прозу. Термин **прозаическая лирика (прозолирика)** акцентирует на **лирике** в ее прозаическом инварианте, а **лирическая проза** – на прозе в ее лирической ипостаси; в первом случае актуализуется входение в текст через сформированное содержание, во втором – через содержательную форму. Терминологические новации проиллюстрированы анализом прозаической лирической миниатюры Василя Земляка “Диалог с городом”.

Ключевые слова: лирика, проза, поэзия, прозаическая лирика (прозолирика), филологический анализ.

Summary

In article is entered new term **prosaic lyrics (prosolirika)** with reference to lyrical miniature in prose, having in ukrainian terminological system several meaning – *a poetry in prose, poetry by prose, poetries in prose*. Author offers also distinguish the prosaic lyrics and lyrical prose. The Term **prosaic lyrics (prosolirika)** accents on **lyric** in its prosaic invariant, but **lyrical prose** – on prose in its lyrical invariant; entering becomes actual in the first event in text through formed contents, in other event – through profound form. The Terminological novations are illustrated by analysis of the prosaic lyrical miniature of Vasyl Semliak “Dialogue with city”.

Keywords: lyrics, prose, poetry, prosaic lyrics (prosolirika), philological analysis.